

# РЕШЕНИЕ

№ 10889

гр. София, 05.07.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова**

**ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова**

**Анастасия Хитова**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4542** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение №1499 от 28.03.2024 г., постановено по административно-наказателно дело №20231110210601/2023 г., по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 111-ти състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 23- 4332- 010866/13.06.2023 г., издадено от началника на сектор към отдел „Пътна полиция“-Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на М. Ц. М., на основание чл. 183, ал. 6, във вр. с чл. 183, ал.5, т. 1 Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200,00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от М. Ц. М., чрез процесуалния му представител-адв.С. С., с искане да бъде

отменено, заедно с потвърденото с него НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и за допуснати съществени процесуални нарушения-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че СРС пренебрегнал липсата в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) на пълно описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, включително обуславящите наличието квалифициран състав за повторност. Не била посочена и правилната правна квалификация на административното нарушение, което нарушавало правото на защита на наказаното лице. Санкционираното поведение не било съставомерно по смисъла на чл. 6, т.1 от ЗДвП, тъй като административнонаказващият орган (АНО) не бил посочил нормата на чл. 7, т.1, б. „б“ от Наредба №17/2011 г. за регулиране на движението по пътищата със светлинни сигнали (Наредбата).

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът и ответникът не се представляват.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за основателност на касационната жалба в частта ѝ, касаеща оплакванията относно квалификацията за повторност на извършеното нарушение.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че 26.05.2023 г., около 00:44 ч. в [населено място], М. М. управлявал лек автомобил Ф. П. с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [улица]по [улица]към [улица]. На кръстовището на [улица]и [улица], същият приближил, навлязъл и преминал на червен забранителен сигнал на светофарна уредба, работеща в нормален режим. Неговото поведение било непосредствено възприето от служители в сектор „Пътна

Полиция“ при СДВР ст.полицай А. В. и Р. Т.. Двата спрели водача, като констатирани неговата самоличност и обстоятелството, че същият бил сам в автомобила.

За констатираното нарушение, старши полицай В. съставил против М. М. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 817301/26.05.2023 г., за нарушение по чл. 6, т. 1, пр. 2 ЗДвП. АУАН е връчен на М., който саморъчно е положил подпис, без да излага възражения. Възражение не е било депозирано и в 7-дневния срок от подписването на АУАН от М..

Въз основа на съставения АУАН, началникът на сектор ОПП при СДВР, издал НП № 23 - 4332 - 010866 издадено на 13.06.2023г., с което на М. Ц. М., на основание чл. 183, ал. 6, във вр. с чл. 183, ал.5, т. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на обжалваното наказателно постановление. Въззивната инстанция е разгледала спора по същество и след преценка на доказателствата приобщени по делото е приела за безспорно установено от обективна страна факта на извършване на вмененото нарушение на ЗДвП с посочения автомобил, управляван от касатора и при описаните в НП обстоятелства, като е потвърдила НП с наложеното наказание в законовоустановения му размер.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства по чл. 219, ал. 1 АПК и АССГ възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка.

НП и АУАН съдържат достатъчно пълно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението както и на самото нарушение. Правилна е преценката на въззивния съд и за спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН. Нарушението е формално, като за осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоположен резултат. Налице е пълно съответствие между отразената АУАН фактическа обстановка и възпроизведената въз основа на цялата

административнонаказателна преписка в НП.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че АУАН и НП не съдържат пълно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Законовият текст на чл.6, ал.1 ЗДвП предвижда, че участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Всяко несъобразяване със светлинните сигнали, вкл. и тези с червен цвят, съставлява нарушение на закона.

За неизпълнение на това задължение административнонаказателната разпоредба на чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП предвижда налагане на “глоба” за физическото лице в размер на 100 лв. В санкционната норма на чл. 183, ал.5, т.1 от ЗДвП е предвидено административно наказание глоба в размер от 100 лв. за водач, който преминава при сигнал на светофара, който не разрешава преминаването. При повторност на нарушението на основание чл. 183, ал. 6 от ЗДвП се налага глоба в размер на 200 лева.

В НП изрично е записано, че наказанието се налага на основание чл. 183, ал. 6 от ЗДвП, във вр. с чл. 183, ал.5, т.1 ЗДвП, съобразно който се наказва водач на МПС, който повторно преминава при сигнал на светофара, който не разрешава преминаването.

Повторно нарушение по смисъла за § 33 от ЗДвП, представлява нарушение, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал.2- в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. Фактът на повторност е бил записан в НП. От приложената справка (по делото пред СРС) се установява, че на М. е извършил нарушение на чл. 6, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, за което е санкциониран с НП № 22-4332-006838/19.04.2022 г., влязло в сила на 19.11.2022 г. Процесното нарушение, което е от същия вид, е извършено на 26.05.2023 г., т.е. в едногодишния срок от влизането в сила на НП на 19.11.2022 г.

Действително в АУАН не е описано от фактическа страна, че нарушението е извършено при условията на повторност, но това, в съотв. с утвърдената практика на

АССГ като касационна инстанция не е съществено процесуално нарушение. Повторността е елемент от индивидуализацията на наказанието, а не от описанието на нарушението.

Касационната инстанция намира, че административнонаказващият орган правилно е квалифицирал нарушението и го е санкционирал законосъобразно съгласно посочената разпоредба, като се е съобразил и с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил наказание в неговия абсолютно определен размер.

Не се установява твърдяното в жалбата нарушение на процесуалните правила, като не е посочена конкретна норма от Наредбата. Действително, както се сочи в касационната жалба, конкретното значение на червения сигнал на светофара е уредено в Правилника за прилагане на ЗДвП – чл.37, ал.7, т.1, към който, към момента на извършване на нарушението и към настоящия момент, препраща и чл.7, т.1, б.“б“ от Наредба № 17 от 23.07.2001 г. за регулиране на движението по пътищата със светлинни сигнали. В чл.37, ал.7, т.1 от ППЗДвП, е предвидено, че червена светлина на светофара означава „Преминаването е забранено“. Водачите на пътни превозни средства не трябва да преминават „стоп-линията“ или, ако няма такава, да преминават линията, на която е поставен светофарът; когато светофарът е поставен в средата на кръстовището, водачите не трябва да навлизат в кръстовището или на пешеходната пътека. Разпоредбата детайлизира обективната страна и в частност изпълнителното деяние на административното нарушение по чл.183, ал.5, т.1 ЗДвП. Но и така изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка и правна квалификация в достатъчна степен внасят яснота относно признаците на нарушението от обективна страна и нарушената норма, с оглед което касаторът е имал възможност да организира защитата си. Абсурдно е да се допусне, че правоспособен водач на МПС не е наясно какво означават различните светлини на светофара.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания по чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, вр. чл.63в ЗАНН и на други такива, за които АССГ следи служебно, касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното въззивно съдебно решение – оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1.во от АПК, вр.

чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1499 от 28.03.2024 г., постановено по административнонаказателно дело №20231110210601/2023 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: